

Sygn. akt II KK 130/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **S. K.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

w Izbie Karnej w dniu 9 czerwca 2020 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 lipca 2019 r.,

sygn. akt V Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł

oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie 19-20 maja 2012 r. w Ł., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia fabrycznego, dostał się do wnętrza samochodu CITROEN C5 o nr rej. (...), po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia w/w pojazdu o wartości 50 500 zł stanowiącego w momencie kradzieży własność P. K., natomiast w dn. 23 maja 2012 r. cesją praw z tytułu polisy AC pojazd stał się własnością STU (...),

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

II. w okresie 13-14 czerwca 2012 r. w Ł., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia fabrycznego, dostał się do wnętrza samochodu HONDA ACCORD o nr rej. (...), po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia w/w pojazdu o wartości 68 000 zł

stanowiącego w momencie kradzieży własność B. W., natomiast cesją praw z tytułu polisy AC, pojazd stał się własnością P. SA

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

III. w okresie 21-22 sierpnia 2012 r. w Ł., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia fabrycznego, dostał się do wnętrza samochodu PEUGEOT 207 o nr rej. (...), po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia w/w pojazdu o wartości 36 000 zł na szkodę R. L.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2018 r. Sąd Rejonowy w Ł., sygn. akt IV K (...), uznał oskarżonego S. K.:

a) w miejsce zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku za winnego tego, że w nocy z 19 na 20 maja 2012 r. w Ł., po uprzednim wyłamaniu zamków i stacyjki, dostał się do wnętrza samochodu CITROEN C5 o nr rej. (...), po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia w/w pojazdu o wartości 42 200 zł brutto na szkodę jego właściciela P. K., którą to szkodę z tytułu polisy AC w kwocie 38 500 zł pokrył zakład ubezpieczeń – S. Towarzystwo Ubezpieczeń (...) S.A. z siedzibą w S., czym wyczerpał dyspozycję przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.,

b) w miejsce zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II wyroku za winnego tego, że w nocy z 13 na 14 czerwca 2012 r. w Ł., po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia fabrycznego, włamał się do wnętrza samochodu HONDA ACCORD o nr rej. (...), po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia w/w pojazdu o wartości 68 000 zł na szkodę jego właścicielki B. W., którą to szkodę z tytułu polisy AC w kwocie 68 000 zł pokrył zakład ubezpieczeń – P. S.A., czym wyczerpał dyspozycję przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.,

c) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III wyroku wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k.,

przy czym przyjął, iż powyższe czyny stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł też wobec oskarżonego S. K. obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych czynami opisanymi w wyroku.

Apelacje od tego orzeczenia wniósł oskarżony oraz jego obrońca.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości, podnosząc zarzuty nieprawidłowej oceny dowodów, tj. jego wyjaśnień, jak również zeznań świadków M. S., K. D., A. K. i pokrzywdzonych. Zdaniem skarżącego, przy ocenie tych dowodów Sąd pierwszej instancji nie zastosował reguł logiki, spójności i niesprzeczności, co spowodowało poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy przypisanych mu czynów. Wobec tego S. K. wniósł o uniewinnienie go od popełnienia tych przestępstw.

Obrońca oskarżonego wyrokowi Sądu pierwszej instancji zarzucił „obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- 1) art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu skazania na niedostatecznej podstawie dowodowej tj. w oparciu jedynie o odwołane w toku dalszego postępowania przygotowawczego, przyznanie się oskarżonego niepotwierdzone żadnymi innymi dowodami co stanowi niedopuszczalną w polskim prawie konstrukcję skazania w oparciu o zasadę *confessio est regina probationum*.,
- 2) art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez błędną ocenę pierwotnego przyznania się oskarżonego, które w świetle zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego miały charakter fałszywego samooskarżenia,
- 3) art. 4 § 2 k.p.k. w zw. z art. 173 k.p.k. poprzez brak badania zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w postępowaniu przed Sądem I instancji na korzyść oskarżonego i niedokonanie okazania osoby oskarżonego świadkowi K. D.,
- 4) naruszenie art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez brak ustanowienia obrońcy dla oskarżonego w postępowaniu sądowym w sytuacji, gdy całokształt oświadczeń procesowych oskarżonego oraz w szczególności treść jego pisemnego oświadczenia z k. 3 akt sprawy uzasadnia wątpliwość, co do tego, że stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na prowadzenie przez niego obrony w sposób samodzielny i rozsądny,
- 5) naruszenie art. 193 k.p.k. poprzez niepoddanie oskarżonego badaniu przez biegłych psychiatrów i psychologa w celu stwierdzenia okoliczności

mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie jakie motywy kierowały oskarżonym w chwili składania oświadczeń procesowych oraz w szczególności treść jego oświadczenia z k. 3 akt”.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł m.in. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego względnie w przypadku uznania zasadności zarzutów dotyczących nieprzeprowadzenia dowodów i konieczności ich przeprowadzenia o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt V Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie to zaskarżył kasacją obrońca skazanego, zarzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, a to

1) art. 433 § 2 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nieprawidłowym dokonaniu oceny ustalonych faktów i nierozważeniu zarzutów apelacji skutkujące utrzymaniem wyroku Sądu Rejonowego w mocy

w sytuacji, gdy prawidłowa ocena Sądu Odwoławczego przeprowadzona z uwzględnieniem reguł art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. powinna prowadzić do wniosku, że:

- a) wyrok skazujący S. K. został wydany w oparciu o niedostateczną podstawę dowodową tj. w oparciu jedynie o odwołane w toku dalszego postępowania przygotowawczego przyznanie się oskarżonego niepotwierdzone żadnymi innymi dowodami obiektywnymi co stanowi niedopuszczalną w polskim prawie konstrukcję skazania w oparciu o zasadę *confessio est regina probationum*;
- b) Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny przyznania się oskarżonego do winy, które w świetle zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego miało lub mogło mieć charakter fałszywego samooskarżenia”.

Na podstawie art. 427 § 1 in fine w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, uchylenie wyroku Sądu

pierwszej instancji i o przekazanie sprawy bezpośrednio Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto autor kasacji wniósł o rozważenie, czy w postępowaniu sądowym przed Sądem pierwszej instancji nie zachodziła przyczyna opisana w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu o jakim mowa w dyspozycji przepisu [art. 535 § 3](#) k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., [II KK 270/07](#); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12).

Analiza treści zarzutów w połączeniu z argumentacją przedstawioną na ich poparcie w części motywacyjnej skargi kasacyjnej, prowadzi do przekonania, że nie spełniają one ustawowych wymagań, jakie zostały zastrzeżone w odniesieniu do nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Podniesienie przez skarżącego naruszenia przepisu [art. 433 § 2](#) i 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. jedynie pozornie nadaje stawianemu w pkt. 1. (i jedynym – uwaga SN) nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzutowi charakter kasacyjny. Jego treść nie pozostawia natomiast wątpliwości, że autorowi kasacji chodziło o to, aby ponowić próbę podważenia trafności oceny

materiału dowodowego i zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji.

Nie jest przy tym prawdą, że Sąd ad quem nie rozważył zarzutów apelacyjnych. W takim zakresie, w jakim pozwalała na to apelacja obrońcy oskarżonego i apelacja osobista oskarżonego, Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty, które można było wyinterpretować z ich treści, dając temu wyraz w uzasadnieniu swojego wyroku. Lektura treści zarzutów i uzasadnienia kasacji prowadzi do wniosku, że obrońca skazanego upatruje rażącego naruszenia wskazywanych w kasacji przepisów postępowania wobec oparcia rozstrzygnięcia jedynie o odwołane w toku dalszego postępowania przygotowawczego przyznanie się skazanego, niepotwierdzone żadnymi innymi dowodami obiektywnymi.

Argumentacja ta nie zasługuje na uwzględnienie. Należy przy tym zauważyć, że wręcz identyczna argumentacja prezentowana była jako uzasadnienie zarzutu apelacyjnego sformułowanego w pkt 1. środka odwoławczego. Sąd Okręgowy kontrolę odwoławczą przeprowadził w sposób prawidłowy i rzetelny.

W swym orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w [art. 433 § 2](#) k.p.k. i [art. 457 § 3](#) k.p.k., zaś stopień szczegółowości rozważań Sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji. Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z [art. 7](#) k.p.k., to wówczas Sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (por. postanowienie SN z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt [II KK 196/16](#), OSNKW 2016/11/72). Sytuacja taka zachodziła w niniejszej sprawie, gdyż kwestionowana przez obrońcę ocena dowodu z wyjaśnień skazanego została przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji w sposób szczegółowy i wnikliwy.

Sąd drugiej instancji, rozstrzygając w przedmiocie zwykłych środków odwoławczych i dzieląc dokonaną przez Sąd meriti ocenę zebranych w sprawie dowodów, słusznie uznał ją za całkowicie prawidłową i pozostającą pod ochroną [art. 7](#) k.p.k. Kwestionowana przez obrońcę w apelacji ocena wyjaśnień S. K. została trafnie uznana za kompleksową i wyczerpującą (s. 6 - 8 uzasadnienia). Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sądy obu instancji jasno wykazały, iż wyjaśnienia skazanego, potwierdzające początkowo jego sprawstwo, nie były jedynym dowodem stanowiącym podstawę do wydania wyroku skazującego S.K. Dopiero wszakże po analizie innych zebranych dowodów dokonały odrzucenia późniejszego stanowiska skazanego, w którym odwołał wcześniejsze przyznanie się do winy. Argumentacja zawarta w kasacji i odnosząca się do prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego nie może zatem zostać uznana za zasadną.

Co zaś się tyczy naruszenia przepisów [art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k.](#), to wyrażają one ogólne cele i zasady procesu karnego i jako takie nie mogą stanowić podstawy zarzutu kasacyjnego.

Nie można również mówić o obrazie przepisu art. 7 k.p.k. Należy podkreślić, że zarzut naruszenia tego unormowania może być stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Okoliczność, iż skarżący nie zgadza się z dokonaną przez obydwie Sądy oceną materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy nie wskazuje na obrazę powyższego przepisu.

Dodatkowo należy podkreślić, że jeżeli sąd odwoławczy nie zmienił wyroku co do istoty sprawy, to – tak jak w rozważanej sprawie – nie czyni własnych ustaleń faktycznych i nie dokonuje ponownej, własnej oceny dowodów, w konsekwencji zaś nie może obrazić przepisu art. 410 k.p.k.

Za nietrafną należy także uznać sugestię powieloną z apelacji, dotyczącą zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Lektura uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (s. 7) bezsprzecznie bowiem wykazała, że S. K. ani razu podczas całego postępowania toczącego się przeciwko niemu, nie wykazywał żadnych zaburzeń psychiatrycznych czy psychologicznych

lub też innych problemów, które uniemożliwiłby mu prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.